

ordningen svarende. Bestemmelsen er vel selvfølgelig og indeholder kun, hvad der er gældende Ret, men nogle Medlemmer af Kommissionen har dog ment, at det ikke er upaakrævet udtrykkelig at fastslaa den.

§ 45.

De 2 første Stykker svarer til Anordningens § 5, 1. Stykke; 3. og 4. Stykke er nye Bestemmelser.

§ 46.

Det slaas i 1. Stykke udtrykkelig fast, at Disciplinarmidlerne ikke er Straf og altsaa ikke har Strafs Følger, hvorfor de heller ikke vil være at føre paa vedkommendes Straffeliste. Dette er i Overensstemmelse med Straffelov for Krigsmagten § 199 og Anordningerne for Landkrigsmagten og Søværnets Landtjeneste. Derimod betegner Straffeloven for Krigsmagten og Anordningen for Krigsskibe paa Togt de der opregnede Disciplinarmidler som Disciplinarstraffe, og overensstemmende hermed opføres de som Straffe; heri sker saaledes ved Forslaget en Forandring.

Medens man har draget den Konsekvens af, at Disciplinarmidlerne ikke betragtes som Straf, at den, paa hvem et saadant Middel er anvendt, overensstemmende med gældende Ret ikke kan forlange Sagen henvist til Rettergang eller overhovedet ved noget Skridt standse Midlets Anvendelse, staar det ham aabent efter de almindelige Regler at klage til højere foresat, jfr. ogsaa nu Anordningens § 24. Det maa imidlertid herved erindres, at saadan Klage efter Omstændighederne kan indeholde et efter den militære Straffelov strafbart Retsbrud, men medens et *Mindretal* (de samme Medlemmer som det foran S. 34 nævnte Flertal undtagen Berntsen, Giørtz og Maegaard) ikke har ment, at der af denne Grund er Anledning til at give særlige Regler om denne specielle Klage, er et *andet Mindretal* (det samme som det foran S. 34 nævnte) af den Anskuelse, at den, der formener, at der ved Anvendelsen af et Disciplinarmiddel er

gjort ham Uret, altid bør have Ret til at klage til højere foresat, uden at han derved skal udsætte sig for at ifalde Straf — det er herved særlig den militære Straffelovs §§ 107 og 124, man har tænkt paa. En saadan Klageret maa man anse for noget nær selvfølgelig, og man mener ikke, at der er Anledning til at frygte for Misbrug af den paa Grund af de Ulemper, som en forgæves Klage vil udsætte den paagældende for, ligesom det er en Selvfølge, at Straffen i almindelig borgerlig Straffelovs § 226 for aabenbar falske Klagemaal vil finde Anvendelse, hvor Betingelserne derfor maatte foreligge. Under Hensyn til dette sidste og paa Grund af den Tvivl, som kan opstaa om Forholdet mellem Straffelovens § 226 og den af det nedennævnte Mindretal foreslaaede Tilføjelse, anser vi det for rigtigst ikke at medtage denne. Dette Mindretal foreslaar derfor 1. Stykke af § 46 erstattet med følgende Bestemmelse:

„Disciplinarmidlerne betragtes ikke som Straf, og den paagældende kan ikke forlange Sagen henvist til Rettergang.

Over Anvendelsen af et Disciplinarmiddel kan den paagældende klage til vedkommende foresatte, uden at der derfor kan paalægges ham Straf efter Straffelov for Krigsmagten, men han kan ikke ved at indgive Klage unddrage sig Pligten til at efterkomme, hvad der er paalagt ham“.

Et *tredje Mindretal* (Berntsen, Giørtz og Maegaard) tiltræder andet Mindretals Forslag, naar i dette efter „Krigsmagten“ indskydes: „medmindre Klagen er ganske grundløs“, og bemærker herved, at den militære Straffelovs Straffebestemmelser for Klager med den ved denne Tilføjelse hjemlede Begrænsning maa finde Anvendelse ved Siden af almindelig borgerlig Straffelovs § 226, hvilket alt nu er Tilfældet.

2. Stykke af § 46 er overensstemmende med, hvad der er fastsat i en Kundgørelse for Hæren af 7. December 1910, men man har ment at burde lovfæste Reglen.